

Het karperen op (grote) plassen of meren heeft op sommige mensen een bepaalde aantrekkingskracht. Ik denk dat het komt door de enorme hoeveelheid water die aan de voeten van de visser ligt en het geheimzinnige ervan. Het bevissen van deze wateren vergt een ietswat andere aanpak als bijvoorbeeld het vissen op een kanaal. Vaak vaart er op deze wateren geen beroepsvaart. We kunnen dus vrij gemakkelijk starten met het aanleggen van een voerstek. Na enig peilwerk kan er desgewenst een marker worden uitgevaren. Rondom deze marker kunnen we vervolgens de zorgvuldig uitgekozen stek voorzien van voer. Dit kunnen boilies zijn maar mijn persoonlijke voorkeur gaat uit naar geweekte en gekookte duivenvoer of pinda's. Vervolgens hengels op de stek en wachten maar.....

Bevindingen

Ikzelf heb in het verleden veel op de Sloterplas in Amsterdam zitten vissen. Hetgeen wat mij meerdere keren is opgevallen, is dat de karper als het ware rondjes zwemt. Zo begon ik een keer op een vrijdagavond in augustus een sessie aan de Sloterplas. Het was prachtig weer en na eindelijk een stek gevonden te hebben, lagen omstreeks 20:00u de hengels op de juiste plek. Het was druk aan het water en het leek net of bijna heel Nederland aan de Sloterplas zat te vissen. Die avond en nacht ging voor mij zonder enig teken van leven voorbij. Wel had ik 's ochtends aan de overkant van de plas een pieper van een collega-karpervisser horen afgaan. Een uurtje later zat ik onder het genot van een vers gezet bakje koffie voor mijn bivvy van het zonnetje te genieten toen ik opeens schuin aan de overkant van de plas wederom een pieper hoorde afgaan. Dit was de buurman van de karpervisser die deze ochtend reeds eerder een karper had weten te verzilveren. Je raad het al, zo ging het maar door en iedere visser die in de rij zat kreeg op zijn beurt een aanbeet. Het leek er dus op, dat de karper aan de overkant van de plas aan het azen was geslagen en steeds verder zwom. De rest van deze dag bleven wederom voor mij zonder aanbeten. Ook mijn naaste burens konden niets aan de haak krijgen.

De volgende nacht werd ik wakker van een krijsende beetverklikker. Hij was echter niet van mij maar van een collega-karpervisser die een viertal stekken verderop zat (kun je nagaan hoe hard hij die optonics had staan). Efin, om een lang verhaal kort te maken, iedereen kreeg op zijn beurt een run en kon poseren voor de camera met hun vangst. Ook ikzelf kon mijn hengel flink kromtrekken en ving een schubkarper van exact 25 pond. De rest van de sessie (althans, wat er nog van over was) ving ik niets meer. Ook bij mijn burens bleef het deze dag verder stil.



Het viel mij dus op dat iedere karpervisser om de beurt een run kreeg. Hieruit blijkt dat de naar aas zoekende karpers dus gewoon hun rondes aan het zwemmen waren.

Uiteraard zijn er uitzonderingen die de regel bevestigen en dit fenomeen zal dan ook niet op iedere plas of meer opgaan. In ieder geval wellicht iets om rekening mee te houden bij de stekkeuze.